

РЕШЕНИЕ

№ 91

гр. Благоевград, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и трети
ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Надя Узунова

Членове: Румяна Бакалова
Катя Сукалинска

при участието на секретаря Мирела Гълъбова
като разгледа докладваното от Румяна Бакалова Въззивно гражданско дело
№ 20211200500888 по описа за 2021 година

Производството е образувано на основание чл.258 и сл.ГПК по въззивна жалба,подадена от „Карекс 2003“ АД ЕИК ***** със седалище гр.София,насочена против решение №502781 от 29.07.2021г.,постановено по гр.д.№ 643/2020 по описа на РС гр.Разлог,с което въззивникът е осъден да заплати на АЛ. М. М. сумата от 3396.03 лв.,представляваща неплатено нетно трудово възнаграждение за периода от 01.01.2020г. до 03.08.2020г.,ведно със законната липхва върху нея,както и сумата от 1263 лв.,представляваща обезщетение за неплатен отпуск. В жалбата се правят оплаквания за допуснати процесуални нарушения,водещи до недопустимост на съдебния акт,поддържат се оплаквания и за незаконосъобразност. Жалбоподателят твърди, че ищецът е претендирал да му бъде изплатено трудово възнаграждение за месеците януари,февруари,март,април,май,юни и юли на 2020г., а съдът е присъдил такова до 03.08.2020г.Освен това била неправилно разпределена доказателствената тежест в процеса.На страните не е указано,че следва да се установи обстоятелството,че ищецът е полагал труд през периода на времетраенето на трудовото правоотношение.Според жалбоподателя не е

установено жалбоподателят да е изпълнявал възложена му работа, доколкото в приложените по делото заповеди е видно, че с оглед извънредното положение вила „Десислава“ не е работила. Освен това съобразно показанията на св. К. е видно, че ищецът е работил една седмица на обекта, а другата е почивал. Като се позовава на доказателствата по делото, намира, че съдът необосновано е приел, че на ищеца не му е изплатено уговореното трудово възнаграждение. Решението се обжалва и в частта за обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ. Оспорват се изводите на съда, че на ищеца се дължи обезщетение за неползван отпуск. Сочи, че след като ищецът не е подавал молба за отпуск, такъв не му е разрешаван. Моли да се обезсили решението, а ако съдът приеме, че е валидно и допустимо да го отмени и се отхвърлят исковите претенции на ищеца. Претендира разноски.

АЛ. М. М., действащ чрез упълномощения адвокат Р. е подал писмен отговор, в който оспорва въззивната жалба, като счита решението за правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Окръжният съд след като се запозна с твърденията, изложени във въззивната жалба и писмения отговор, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства, като взе предвид становищата на страните, изразени в съдебно заседание и при спазване разпоредбата на чл. 235 от ГПК, прие за установено следното:

В исковата си молба против ответника, ищецът М. е твърдял, че страните са били в трудовоправна връзка от м. декември 2016 г. Работил е като пазач, като поддръжка и охрана. Претендира заплащане на трудово възнаграждение от по 500 лв. за месеците от януари 2020 до юли 2020 г. включително по 500 лв. или общо 3500 лв. Твърди, че му се дължи обезщетение за неползван платен отпуск от м. декември 2016 г. от 2000 лв.

Установено е от представените писмени доказателства, че ищецът е работил при ответника по трудов договор от 15.12.2016 г. Ищецът е назначен за пазач-портиер, с трудово възнаграждение от 450 лв. Местоработата на ищеца е в м. „Трещеник“ гр. Якоруда, като с допълнителни споразумения – това от 01.01.2020 г. трудовото му възнаграждение е увеличено на 610 лв. С три заповеди на представляващия ответното дружество – първата от 30.03.2020 г. са преустановени посещенията във вила „Десислава“, като е посочено, че на всички работници се предоставя неплатен отпуск за срока на преустановяване

на посещенията т.е. от 01.04.2020 до 31.05.2020г. Във вътрешните правила на дружеството за определяне на работната заплата не е предвидено да се изплащат средства за храна. Не е спорно, че трудовото правоотношение между страните е прекратено на 04.08.2020г. В справката, която е съставило ответното дружество е посочено, че дължими суми за изплащане на трудово възнаграждение за периода от 01.01.2020г. до 4.08.2020 е 3396.03 лв., изчислена е лихва за забава и други видове обезщетения. Същевременно е направено прихващане на дължимите суми с отбелязване, че от м. 12.2016г. до 07.2020г. като аванс са заплатени на ищеца сумата от 3080 лв. С оглед на това, ответникът е направил в процеса и възражение за прихващане.

Ответникът е представил счетоводни документи, от които е видно, че от 2017г. до м. юли 2020г. е превеждал различни по размер суми и като основание за плащане е отразено-аванс подотчетно лице. Парите са превеждани по сметката на А.К. Това лице е разпитано като свидетел пред първоинстанционния съд. От разпита му се установява, че заедно с ищеца са работили от 2016г.-декември до прекратяване на трудовите им договори в ответното дружество. Местоработата им е била на обект, който се намира на 14-15 км. от гр. Якоруда. На обекта са работили 4 човека. Свидетелят и ищецът са се сменяли, като 1 седмица свидетелят е бил денонощно на местоработата си, а другата седмица следващия. Не са знаели, че по отношение на тях има заповеди за ползване на неплатен отпуск. Свидетелят обяснява, че освен пазачи на обекта са изпълнявали и много други дейности, като разчистване на снега през зимата, окосяване на мястото около постройките, хранене на кучетата, шофьори на служебен джип, огняри. Освен това на свидетеля са възлагани и неспецифични действия във връзка с недвижимия имот-земята, която е била собственост на дружеството. Съобразно показанията на свидетеля, получавали са и по 70 лв. за храна на месец, тъй като не са се прибирали в къщи. Според свидетеля тази добавка не е била част от заплатата, като подробно обяснява, че са искали да им е включат в заплатата заради пенсионно осигуряване, но работодателят е отказал, защото се вдига данъчното облагане. В превеждани по сметката му суми са обхващани разходите за храна на кучетата, за гориво, консумативи на служебния превоз, за препарати за други разходи по поддръжката на обектите, дори и за заплащане на такси свързани с недвижимите имоти. Свидетелят изрично посочва, че тези

70 лв. никога не са прихващани от заплатите. Тези пари не са изплащани и с преводите на заплати. Винаги са били изпращани с парите за поддръжката. През годините се е случвало да получат заплати и на ръка. Свидетелят посочва, че за 2020г. не са им плащани заплати, поради което са подали и жалба в инспекцията по труда, след което трудовите им правоотношения са прекратени през м.август 2020г.

От показанията на св.Тотева съдът извлича информация, че за 2020г. не е изплащана заплата на ищеца. Свидетелката поддържа, че 70 лв. на месец са за авансово плащане на заплата. Същевременно по-късно сочи, че дружеството не си е приспадало тези 70 лв. от заплатата на с.работниците. Дава показания, че ръководството ѝ е разрешило да не приспадат тези 70 лв. от заплатата, но не знае уговорка тези 70 лв. да са за храна.

Св.Михайлов, който е изп.директор на дружеството сочи, че работниците по телефона били уведомени, че се преустановява дейността. Според него счетоводството е направило грешка, като не е отразило, че се превежда аванс от 70 лв.

Св.Асьов, който не уточнява кога преди 2020г. е работил в ответното дружество на процесния обект сочи, че след уволнението на ищеца и св.К. е извикан от служител на дружеството, предложено му е да започне работа на същия обект и условията на работа, които са му предлагали са били 600 лв. заплата и 70 лв. за храна.

Съдебно-счетоводната експерти е установила, че дължимото нетно възнаграждение на ищеца от 01.01.2020г. до 03.08.2020г. е 3396.03лв., от който 22.94 лв. за м.август. Няма данни по ведомостите за процесния период да е изплащана заплата от ответника на ищеца. Според вещото лице, по счетоводните документи авансово са осчетоводени превежданите средства, но това не се е отразило при осчетоводяване размера на дължимото трудово възнаграждение. Изчислило е и размера на сумата за неползвания платен годишен отпуск за 2018, за 2019 и за 2020г. общо 52 дни.

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна съдът намира обжалваното решение за валидно. По същество на въззивната жалба от правна страна

Съдът прие следното:

На първо място е неоснователно твърдението, че съдът като не е разпределил правилно доказателствената тежест е постановил неправилно решение. Действително липсват указания за ищеца да установи, че е изпълнявал работата, възложена по трудовото правоотношение, но това не се е отразило на събиране на доказателствата релевантни за спора. Чрез свидетелските показания се установява при условия на пълно и пряко доказване, че ищецът е бил на работното си място. Начина, по който са изпълнявани служебните задължения със св. К. т.е. работното време как е било разпределено между работниците е било известно, като няма данни работодателят да се е противопоставил. На св. Тотева-гл. счетоводител е станало известно това обстоятелство, тъй като е преспала на обекта и ищецът е бил там цяла нощ. Съгласно т. 2 на ТР № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС когато във въззивната жалба или отговора страната се позове на допуснати от първата инстанция нарушения във връзка с доклада, дори и да прецени тези оплаквания за основателни, въззивният съд не извършва нов доклад по смисъла и в съдържанието, уредено в чл. 146, ал. 1 ГПК, тъй като характерът на въззивната дейност изключва повторение на действията, дължими от първата инстанция. Освен това, извършването на изцяло нов доклад от въззивната инстанция с различна квалификация на предявения иск би имало за резултат предварително определяне на действията на първоинстанционния съд като неправилни, а тази преценка се дължи едва при постановяване на въззивното решение. В тази хипотеза въззивният съд дължи единствено даване на указания до страните относно възможността да предприемат тези процесуални действия по посочване на относими за делото доказателства, които са пропуснали да извършат в първата инстанция поради отсъствие, непълнота или неточност на доклада и дадените указания, което по смисъла на чл. 266, ал. 3 ГПК е извинителна причина за допускането на тези доказателства за първи път във въззивното производство. Но в случая, тъй като ищецът е ангажирал необходимите доказателства пред първоинстанционния съд, въпреки, че не му е била разпоредена доказателствена тежест, такива указания не са били необходими. Представените по делото заповеди на работодателя за преустановени посещения във вилата „Десислава“, като е посочено, че на всички работници се предоставя неплатен отпуск за срока на преустановяване на посещенията т.е. от 01.04.2020 до 31.05.2020 г. не обосновават извод, че в

този период ищеца е бил в неплатен отпуск.Неплатения отпуск се разрешава по писмено искане на работника,а няма данни такова искане да е направено.Ищецът чрез св.К. установява положителния факт,че и в този период са полагали труд и дори им е било по-трудно,тъй като един от работниците е бил в болнични.

Съгласно чл. 270, ал. 3 от КТ трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. В конкретния случай е видно,че ищецът не се е подписвал във ведомост ,както и не е получил заплата в исковия период,видно и от справката ,изготвена от ответника.Спорът се свежда до това следва ли да се приеме,че сумата от 70 лв.,която му е изплащана чрез св.К. е аванс от заплата или се е давала на друго основание.Тези обстоятелства са в доказателствена тежест на ответника.Съдът не намира основание да приеме,че е установено по несъмнен начин,че 70 лв.,представляват авансово превеждане на част от заплата т.е. представлява частично изплащане на трудовото възнаграждение.Свидетелят К. изрично сочи,че това е част от споразумението с работодателя да се заплащат суми за храна,с оглед специфичните условия за работа,което се потвърждава и от показанията на св.Асьов.Косвено доказателство за това,че тази сума от 70 лв.не е била част от трудовото възнаграждение е и счетоводното изчисляване на дължимата сума за заплата при ответното дружество,като не е отразено ,че част от възнаграждението е платено.Във въззивната жалба се цитират показанията на св.К. за начина на заплащане и въззивникът счита,че показанията могат да бъдат кредитирани и в тази връзка съдът дава вяра на свидетеля.Но избирателното цитиране на част от показанията на св.К.,прекъсва логичната връзка в показанията му за всички обстоятелства ,а именно,че свидетелят освен тези показания за начина на плащане на заплатите сочи,че за м. от януари до края на прекратяване на трудовото правоотношение, заплата не са получавали,а сумата 70 лв.не е било част от заплата.

По отношение на иска за неползван отпуск,въззивният съд намира,че е правилно уважен.По делото няма данни,че работодателя въззивник е приложил разпоредбата на чл.173 а КТ,а именно: Когато поради обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка със заповед на работодателя или със заповед на държавен орган е преустановена

работата на предприятието, на част от предприятието или на отделни работници и служители, работодателят има право да предостави платения годишен отпуск на работника или служителя и без негово съгласие, включително на работник или служител, който не е придобил 8 месеца трудов стаж. А съгласно чл.160 ал.1 КТ работодателят може да разреши използване от работника на неплатен годишен отпуск, само по искане на работника. Заповедите, приложени по делото, с които се разпорежда, че на всички работници на дружеството се предоставя неплатен годишен отпуск е без правно значение, тъй като и в самата заповед е посочено, че такъв се разрешава при спазване изискванията на КТ. Молба от ищеца за ползване на неплатен отпуск не се съдържа в кориците на делото.

Основателни са оплакванията за недопустимост на решението в частта, с която е присъдена сумата от 22.94 лв., представляваща трудово възнаграждение на ищеца за м.август на 2020г. Такава претенция ищецът не е заявил, съдът се е произнесъл без да е бил сезиран, поради което в тази част решението следва да се обезсили.

Основателни са оплакванията във въззивната жалба, че неправилно е изчислена дължимата от ответника д.т. Съобразно уважената част от исковите, тя възлиза на 186.28 лв., а с оглед обезсилване на решението в частта за 22.94 лв. , д.т. дължима от ответника е 185.46лв

На въззиваемата страна с оглед изхода от спора следва да се присъдят разноски за тази инстанция в размер на 600лв.

Като взе предвид гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение №502781 от 29.07.2021г., постановено по гр.д.№ 643/2020 по описа на РС гр.Разлог, с което „Карекс „ 2003 АД е осъдено да заплати на АЛ. М. М. сумата от 22.94лв., представляваща неплатено нетно трудово възнаграждение за 1 работен ден от месец август на 2020г., ведно със законната лихва върху тази сума.

ОТМЕНЯВА решение №502781 от 29.07.2021г.,постановено по гр.д.№ 643/2020 по описа на РС гр.Разлог,с което „Карекс „ 2003 АД е осъдено да заплати д.т. по сметка на РС Разлог над размера от 185.46 лв.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата част.

ОСЪЖДА „Карекс „ 2003 АД да заплати на АЛ. М. М. сумата от 600 лв.,направени по делото разноски пред ОС Благоевград.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____